

Arrest

nr. 199 536 van 12 februari 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. DIAGRE
Kolenmarktstraat 83
1000 BRUSSEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ivoriaanse nationaliteit te zijn, op 20 september 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 augustus 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 september 2017 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. DIAGRE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient op 25 februari 2017 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van de burger van de Unie op grond van artikel 47/1, 2°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), in functie van diens broer, die de Nederlandse nationaliteit bezit.

Op 16 augustus 2017, met kennisgeving op 21 augustus 2017, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit vormen respectievelijk de eerste en de tweede bestreden beslissingen met motieven als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 25.02.2017 werd ingediend door:

Naam: C.

Voornaam: D.

Nationaliteit: Ivoorkust

Geboortedatum: 16.10.1976

Geboorteplaats: D.

Identificatienummer in het Rijksregister(...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 25.02.2017 gezinshereniging aan met zijn broer, zijnde C. M., van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...’

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel’.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- drie geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 08.01.2013, 17.02.2016 en 09.03.2016: echter, het geheel van de stortingen is te beperkt om aanvaard te worden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging; de eerste storting uit 2013 is bovendien onvoldoende recent, terwijl de overige twee stortingen te recent zijn (de tweede dateert van enkele dagen voor de aankomst van betrokkene in België, de derde dateert van na zijn aankomst in ons land.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentie-persoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Uit de beschikbare gegevens blijkt weliswaar dat hij op 01.03.2017 in België gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon. Dit doet echter geen afbreuk aan de vaststelling dat betrokkene niet heeft aangetoond dat hij reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land

van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat zowel betrokkene als de referentiepersoon niet ten laste vielen/vallen van de Belgische staat, en dat er niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt om betrokkene ten laste te nemen.

Het gegeven dat betrokkene sedert maart 2017 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de broer van betrokkene zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassene waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangehaalde medische problematiek op naam van betrokkene.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enige middel luidt:

“IV. UITEENZETTING VAN DE MIDDELEN

A. EERSTE en ENIG MIDDEL : Schending van artikel 8 EVRM, van artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikelen 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, van het zorgvuldigheidsbeginsel

1. Principes

Overwegende dat artikel 8 van het EVRM als volgt luidt:

Overwegende dat wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, men in de eerste plaats nagaat of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing;

Dat bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven men zich dient te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing werd genomen;

Overwegende dat artikel 8 van het EVRM noch het begrip „familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven definieert; Dat beide begrippen autonome begrippen zijn, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd;

Dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie;

Dat het begrip 'privéleven' niet wordt gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM; Dat het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven³; Dat het Europees Hof laat gelden dat de persoonlijke, sociale en economische relaties deel uitmaken van het privéleven;

Dat verwerende partij diende te onderzoeken of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie-en gezinsleven; Dat dit afhangt of van de weigering van een voortgezet verblijf, dan wel van het feit of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht;

Dat in de eerste hypothese, de inbreuk wordt onderzocht in het licht van de tweede paragraaf van artikel 8 terwijl in het tweede geval, het EHRM oordeelt dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM;

Dat in dit tweede geval, zoals in onderhavig geval, er volgens het EHRM moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen⁵; Dit geschiedt aan de hand van de „fair balance"-toets;

Dat als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM;

Dat men dient rekening te houden enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM een waarborg is en niet heeft te maken met de loutere goede wil of met praktische regelingen en anderzijds dat artikel 8 primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet'

Dat het de taak is van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben ;

Overwegende dat artikel 74/13 laat gelden dat:

"Bij het nemen vaneen beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land"

Overwegende dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou kunnen omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de (vormelijke) voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (procedurele of formele zorgvuldigheid) en de betrokken belangen zorgvuldig inschat en afweegt, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad (materiële zorgvuldigheid); Dat De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen; Dat met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, men voor een beslissing moet staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is ;

Overwegende dat artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen laat gelden dat:

"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.;"

Dat eenzijdige rechtshandelingen met individuele strekking die uitgaan van een bestuur en die rechtsgevolgen beogen te hebben voor één of meer bestuurden, afdoende gemotiveerd moeten zijn in de akte die de beslissing zelf bevat;

Dat drie voorwaarden moeten zijn vervuld opdat aan de materiële motiveringsplicht zou zijn voldaan, in die zin dat de motieven kenbaar moeten zijn in het administratief dossier, de motieven moeten juist en eveneens draagkrachtig zijn;

Dat de draagkracht op vier elementen slaat, zijnde de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden), de juridische aanvaardbaarheid (hanteren van de juiste wettelijke grond en de juiste interpretatie van de wet), de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten) en de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerde beleid);

2. Toepassing in onderhavig geval

Overwegende dat, ten eerste, verzoeker het bestaan van zijn privé en familieleven moet bewijzen.

Dat, in casu, verzoeker wel degelijk een privé en familieleven heeft in België.

Verzoeker leeft met zijn broer, Mijnheer M. C., Nederlandse onderdaan (Stuk 4), de vrouw van zijn broer, Mevrouw I. O., Guineese onderdaan verblijvende legaal in België (Stuk 5) en de twee kinderen van zijn broer, M. et D. I. C.. (Stuk 14)

Verwerende partij is op de hoogte van volgende elementen en betwist het ook niet.

Wat wel wordt betwist door verwerende partij is de afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn broer.

Verwerende partij, in de motivering van bestreden beslissing, vaststelt dat: "Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België."

Verwerende partij houdt geen rekening met de volgende elementen, die bewijzen dat verzoeker en zijn broer, en verzoeker en de familie van zijn broer wel afhankelijk zijn:

- Toen verzoeker nog in Ivoorkust was, had hij geen bestaansmiddelen: zijn broer verzond hem geldstortingen via Western Union. (Stuk 9 en 15)*
- Verzoeker heeft geen bestaansmiddel en leeft met zijn broer en zijn familie op dezelfde adres;*
- De broer van verzoeker en zijn vrouw werken allebei (Stuk 16). Ze zorgen voor de huisvesting, het eten... van verzoeker.*
- Verzoeker zijn broer en zijn familie helpt. Mevrouw I. O. vrouw van Mijnheer M. C., is in verwachting van een derde kindje en heeft de hulp van verzoeker erg nodig. (Stuk 17)*
- Het is ook in het best interest van de twee minderjarige kinderen van M. C. en I. O. dat verzoeker hun ouders kan blijven helpen.*

Op basis van die elementen kan de afhankelijkheidsrelatie van verzoeker met zijn broer, M. C., niet worden betwist.

Dat verwerende partij had rekening moeten houden met die elementen of, tenminste, uitleggen waarom ze niet in aanmerking kunnen komen in de afhankelijkheidsrelatie van verzoeker en zijn broer.

Zodat, verzoeker het aannemelijk heeft gemaakt dat verwerende partij artikel 8 EVRM heeft geschonden, in combinatie met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, met de motiveringsplicht en met het zorgvuldigheidsbeginsel.

Overwegende dat men, ten tweede, moet nagaan of de Belgische Staat de positieve verplichting had het gezinsleven van verzoekster te handhaven of te ontwikkelen;

Dat men, ten dien opzichte, een fair-balance toets had moeten voeren tussen het belang van verzoeker, en om met zijn broer een gezinshereniging te doen en, het belang van verwerende partij, namelijk illegale immigratie controleren en reguleren.

Dat men vooreerst moet benadrukken dat, prima facie, bij het lezen van de bestreden beslissing, kan worden vastgesteld dat verwerende partij deze toets zelf niet heeft gedaan, nu blijkt dat verwerende partij het familiaal leven van verzoeker niet heeft overwogen, omwille van het feit dat ze de afhankelijkheidsrelatie van verzoeker tegenover zijn broer betwist.

Dat, verder, als men voormelde fair-balance toets had gevoerd, deze in het voordeel van verzoeker zou zijn. Dat men had moeten concluderen dat de Belgische Staat een positieve verplichting had om het privéleven en familieleven van verzoeker te handhaven of te ontwikkelen.

Dat verzoeker verwijderen naar zijn herkomstland disproportioneel blijkt gezien het feit dat het kern van zijn familiale situatie en van zijn privéleven in België is.

Dat de inbreuk op het familiaal en privéleven van verzoeker en zijn broer van groot ernst is, terwijl hij geen risico uitmaakt voor de openbare orde, noch een economische last voor de Belgische Staat is, noch een risico voor de gezondheidszorg uitmaakt.

Zodat, verzoeker het aannemelijk heeft gemaakt dat verwerende partij artikel 8 EVRM heeft geschonden, in combinatie met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, met de motiveringsplicht en met het zorgvuldigheidsbeginsel."

2.2. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissingen vermelden de juridische grondslag door te verwijzen naar de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, §2, van de vreemdelingenwet en legt feitelijk uit dat de verzoekende partij niet aantoonde ten laste te zijn in functie van de referentiepersoon, diens Nederlandse broer en niet aantoonde dat de verzoekende partij deel uitmaakte van het gezin van diens broer voor haar aankomst in België. De bestreden beslissingen wijzen erop dat de voorgelegde stukken, met bespreking *in concreto* van elk voorgelegd financieel stuk waarom deze niet afdoende enige tenlasteneming voor de komst naar België is aangetoond. Zij wijst er ondermeer op dat het geheel van de voorgelegde stukken, *in casu* twee recentere van 2016 en één onvoldoende recente van 2013, te beperkt is om te aanvaarden als bewijs van tenlasteneming. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. De formele motiveringsplicht, vervat in deze wettelijke bepalingen, is niet geschonden.

De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissingen inhoudelijk en voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Nazicht van de materiële motivering vergt *in casu* nazicht van de aangevoerde schending van artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissingen werden genomen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 47/3 en 47/1 van de vreemdelingenwet, nu de aanvraag op deze basis werd ingediend. De verwerende partij heeft de aanvraag onderzocht op basis van de bepalingen gevraagd in de aanvraag. In de aanvraag (bijlage 19ter) wordt duidelijk aangegeven dat toepassing wordt gevraagd van artikel 47/2 en artikel 42 van de

vreemdelingenwet. De aanvraag werd verricht in functie van de broer van de verzoekende partij, die de Nederlandse nationaliteit bezit.

Artikel 47/1 van de vreemdelingenwet luidt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”

Artikel 47/2 van de vreemdelingenwet luidt:

“Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1.”

Artikel 47/3 van de vreemdelingenwet luidt:

“§ 1

De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen.

Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners.

§ 2

De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

§ 3

De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 3°, moeten bewijzen dat omwille van ernstige gezondheidsredenen, zij een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie die zij willen vergezellen of bij wie zij zich willen voegen, strikt behoeven.”

Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de aanvraag wordt geweigerd omdat de verzoekende partij niet aantoonde, in toepassing van artikel 47/3, §2, van de vreemdelingenwet, dat zij of ten laste was van haar broer die zij wenst te vervoegen of al deel uitmaakte van het gezin van de broer van de verzoekende partij voor diens komst naar België. De verzoekende partij betwist dit gegeven niet en houdt enkel voor dat de verwerende partij ten onrechte de afhankelijkheidsrelatie met haar broer niet aanvaardt.

Zij stelt dat, ten tijde van haar verblijf in haar herkomstland, zij niet over bestaansmiddelen beschikte en haar broer geldstortingen via 'Western Union' aan haar verrichtte, hierbij verwijzende naar de stukken 9 en 15, toegevoegd aan het verzoekschrift.

Vooreerst wordt er opgemerkt dat de verzoekende partij de verwerende partij niet kan verwijten geen rekening te houden met stukken die niet aan de verwerende partij zijn kenbaar gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissingen en dat het de verzoekende partij toekomt een zo volledig mogelijk dossier in te dienen bij haar aanvraag. Verder stellen de bestreden beslissingen op kennelijk redelijke wijze dat de verzoekende partij slechts drie geldstortingen heeft overgemaakt als bewijs van haar tenlasteneming door haar broer, waarvan één dateert van 2013, wat niet voldoende recent is om in aanmerking te nemen. De twee overige geldstortingen dateren van 17 februari 2016 en 9 maart 2016. De verwerende partij aanvaardt het recente karakter maar merkt op dat de laatste storting dateert van na de aankomst van de verzoekende partij in België en de oudere dateert van enkele dagen voor de

aankomst van de verzoekende partij in België, wat steun vindt in het administratief dossier. De bestreden beslissingen concluderen terecht dat het geheel van deze bewijzen te beperkt is om aan te tonen dat de verzoekende partij ten laste was van haar broer en stelt op goede gronden dat de verzoekende partij evenmin heeft aangetoond onvermogen te zijn in haar herkomstland. Beide voorwaarden zijn essentieel om in toepassing van artikel 47/3 van de vreemdelingenwet, zoals vermeld in de bestreden beslissingen, *in casu* een tenlasteneming aan te tonen.

Vooreerst wijst de Raad erop dat de verzoekende partij voorbijgaat aan de letterlijke tekst van artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk wordt bepaald dat "*als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd (...) de niet in artikel 40bis, §2 bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie*" (eigen onderlijning), waaruit duidelijk blijkt dat de aanvrager in het verleden in het land van herkomst ten laste diende te zijn of deel diende uit te maken van het gezin van de referentiepersoon. De verwerende partij kan worden bijgetreden waar zij stelt dat de foutieve interpretatie door de verzoekende partij, zijnde dat het land van herkomst ook het gastland kan zijn, geenszins verenigbaar is met de zin van de wet. Evenmin blijkt de redenering van de verzoekende partij verenigbaar met de voorbereidende werken van artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet, zoals deze hoger werden geciteerd.

Verder wijst de Raad met betrekking tot de interpretatie van het begrip "*in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Burger van de Unie*" in artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet op het volgende. Hoewel de bewoordingen "*in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin*", vermeld in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet, niet geheel samenvallen, moet worden vastgesteld dat dit artikel onbetwistbaar de omzetting vormt van artikel 3, lid 2, a) van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38) (Zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer, 2013-2014, doc. nr. 53-3239/001, 20-21). Derhalve dient wel degelijk aangetoond te worden dat de financiële afhankelijkheid, hetzij het deel uitmaken van het gezin, voorhanden waren voor de komst van de verzoekende partij naar België, wat *in casu* ontbreekt.

Het gegeven dat de broer en diens echtgenote beide werken, zorgen voor huisvesting in België en dit gezin een derde kind verwacht, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Artikel 47/3, §2, van de vreemdelingenwet vereist dat de verzoekende partij of een tenlasteneming ten tijde van haar verblijf in het herkomstland aantoon, hetzij aantoon dat zij ten tijde van haar verblijf in het herkomstland deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, wat *in casu* evenmin is aangetoond en niet wordt betwist. Het feit dat de verzoekende partij thans deel uitmaakt van het gezin van haar broer is *in casu* niet relevant.

Het gegeven dat de verzoekende partij dit gezin help en bijstaat, het gezin de hulp van de verzoekende partij nodig heeft en dat het in het belang zou zijn van de kinderen van de broer van de verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het voorgaande.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissingen te schragen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Betreffende de schending van het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen

komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301), wat *in casu* niet het geval is.

De verzoekende partij voert tevens de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 61).

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze in achtgenomen de omstandigheden van de zaak.

In casu beroept de verzoekende partij zich op een schending van haar recht op het gezinsleven en privéleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië* (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

In casu verwijt de verzoekende partij de verwerende partij geen rekening te hebben gehouden met haar familiale situatie, namelijk met het feit dat zij een gezin zou vormen met haar broer, diens echtgenote en diens kinderen, die zij is komen te vervoegen in België ten vroegste in maart 2016. Zij wijst erop dat dit gezin voor haar zorgt, dat zij bij hen inwoont en zij het gezin bijstand verleent en meent verder dat er een afhankelijkheidsrelatie bestaat.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen broers en zussen onderling. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 59). De Raad wijst erop dat artikel 8 van het EVRM enkel effectief beleefde nauwe persoonlijke banden beoogt. De bescherming die deze bepaling biedt, heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 94). Dit gezin is beperkt tot de ouders en de kinderen, en kan slechts zeer uitzonderlijk worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt ook dat 'de relaties tussen

volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 van het EVRM zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36).

Indien dit niet het geval is, dan zal het Hof deze gezinsrelaties eerder bekijken als onderdeel van het privéleven van de vreemdeling (EHRM 12 januari 2010, *A.W. Khan/Verenigd Koninkrijk*, § 43).

De verzoekende partij, die meerderjarig is, toont met haar betoog niet aan dat tussen haar en haar broers bijkomende banden anders dan de gewone affectieve banden en de huisvesting zouden bestaan.

Een gezamenlijk adres op zich volstaat, gelet op het voorgaande, niet als bewijs van het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Voorts houdt artikel 8 het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 29 april 2002, *Pretty/Verenigd Koninkrijk*, § 61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 95-96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan. Ook met betrekking tot het privéleven geeft de verzoekende partij geen concrete elementen aan.

De Raad stelt, gelet op de voorgaande elementen, vast dat de verzoekende partij in gebreke blijft om het bestaan van een gezinsleven en/of van een privéleven aan te tonen.

Daargelaten deze vaststelling, betreft het *in casu* een situatie eerste toelating. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij beoogt. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 105).

Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 106).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en a./België*, § 135). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met inbegrip van de EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië* (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is de staat aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek

te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

De verzoekende partij voert echter geen concrete elementen aan die haar beletten zelf een gezinsleven te vormen en elders verder te zetten. Verder toont zij niet met concrete elementen aan waarom er sprake zou zijn van een onevenredige beslissing. Bovendien blijkt uit de motieven van de bestreden beslissingen dat wel degelijk een afweging werd gemaakt van de familiale belangen. De verwerende partij motiveert in het kader van het onderzoek in toepassing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet (cf. *infra*) het volgende: *“Het gegeven dat de broer van betrokkene zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangehaalde medische problematiek op naam van betrokkene.”*

Deze motieven zijn kennelijk redelijk.

Voorts kan aangenomen worden dat de verzoekende partij weliswaar menselijke contacten en een sociaal leven heeft opgebouwd. Deze elementen geven de verzoekende partij niet het recht op illegale wijze in België te verblijven en door het opbouwen van deze banden een recht op verblijf te verkrijgen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.620). Ter zake weerlegt de verzoekende partij geenszins de motieven van de bestreden beslissingen die correct en afdoende zijn en steunen vinden in het administratief dossier, zoals blijkt uit de bespreking van de voorgaande grieven. Evenmin ontnemen de bestreden beslissingen haar de verdere uitbouw van dit leven. Een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om op legale wijze België binnen te komen en er legaal te verblijven, verstoort het privéleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.

Bovendien oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest *Nnyanzi t. het Verenigd Koninkrijk*, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM, 8 april 2008, nr. 21878/06, *Nnyanzi/Verenigd Koninkrijk*).

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, luidde deze bepaling ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De verzoekende partij voert aan dat de verwerende partij onterecht geen rekening heeft gehouden met haar familieleven. Zij haalt geen andere grieven *in concreto* aan dan deze die hoger werden besproken. Uit het middel kan enkel worden afgeleid dat zij, in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, de verwerende partij verwijt geen rekening te houden met haar familiaal leven, wat wordt tegengesproken door de hierboven geciteerde concrete motieven van de bestreden beslissingen. De Raad herhaalt dat het louter inwonen bij een broer en diens gezin en hen hulp verlenen op zich onvoldoende elementen zijn die de toepassing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet in de weg staan. De verwerende partij stelt terecht dat er een afweging betreffende het familiaal leven van de verzoekende partij is gemaakt, die kennelijk redelijk is. De verzoekende partij maakt de schending van artikel 74/3 van de vreemdelingenwet of van artikel 8 van het EVRM geenszins aannemelijk.

Samen met de verwerende partij wordt vastgesteld dat het middel ongegrond is.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend achttien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN